

COMPOSITORS GIRONINS

Volum IV

Francesc Civil Castellví

Molins de Rei - Girona
1895 - 1990

Cobla Ciutat de Girona

Direcció - Jesús Ventura

Amb la
col·laboració del

DUO FICTA

Inclou 3 sardanes
per a piano

FRANCESC CIVIL CASTELLVÍ (Molins de Rei 12-3-1895 / Girona 29-11-1990)

per Lluís Brugués Agustí

*"Un cant a la nova cobla gironina. L'afició sardanista està d'enhorabona. Des de principi d'any la nostra Ciutat compta amb una nova agrupació musical, la **Cobla Ciutat de Girona**". (Diari Los Sitios, de 30-3-1975, pàg. 18).*

Amb aquestes paraules, **Francesc Civil** començava un article de benvinguda a la nova cobla on els dedicava uns elogis que avui, després de més de 40 anys, recobren la seva vigència: "*sonoritat compacta, ben equilibrada i altament brillant*", eren alguns dels qualificatius que Francesc Civil els hi dirigia amb motiu del concert de presentació oficial de la cobla que tingué lloc el diumenge 9 de març de 1975 al Teatre Municipal de Girona.

Parlar de Francesc Civil i Castellví, **compositor, pianista, organista, professor, investigador i crític musical**, és parlar del personatge musical més rellevant dels que han exercit a Girona durant el S.XX. El llibre que acabem de publicar amb Albina Varés, *Quan la música esdevé passió. Els germans Francesc i Joseph Civil* (Diputació de Girona, 2016) ofereix àmplia informació biogràfica i musical sobre el personatge per a tots els

que desitgin aprofundir en la seva vida i la seva obra.

S'acaben de complir 25 anys del seu traspàs, i diverses institucions s'hi han bolcat en homenatges i concerts a la seva memòria, en algun dels quals s'han estrenat **obres de gran format encara inèdites**. Trobem oportú i celebrem l'enregistrament d'aquest treball per part de la cobla Ciutat de Girona inclòs dins la col·lecció Fonoteca de Cobla com a **tribut a la seva dedicació a la sardana i la cobla**.

Francesc Civil havia nascut a Molins de Rei. El seu pare, **Miquel Civil Boguñá**, era organista de la parròquia i pianista de la sala de ball, a més de poeta i compositor. **Home culte i d'idees avançades**. El matrimoni va tenir **10 fills**, dos van morir de molt petits. Els vuit restants, sis nois i dues noies, tots van estudiar música, però Joseph, el primogènit (organista i compositor a París), Aleix (violí i monjo de Montserrat) i Francesc, van ser els que s'hi van dedicar amb més intensitat. Un dels germans, Miquel (1886/1936), va ser deixeble de violí d'Enric Ainaud, i és l'únic de la família que tingué **vinculació directe amb una cobla**. El trobem l'any 1910 com a component de la

la **cobla Aliança Vigatana**, de Vic. El 1912, Miquel es va traslladar al Perú d'on en retornà el 1936 per ingressar com a religiós oblat al **monestir de Montserrat**. Pocs dies després d'esclatar la guerra civil, **fou assassinat** per un comitè revolucionari junt amb els seus dos germans Lluís i Aleix.

Francesc Civil **va ser escolà de Montserrat** entre 1903 i 1907. Circumstàncies familiars van fer que el seu pare decidís enviar-lo a estudiar a París, on ja s'hi trobaven els altres dos germans Joseph i Aleix. La data de sortida va ser el 27 de gener de 1908 i va anar acompanyat dels mestres **Lluís Millet** i **Francesc Pujol**, director i sotsdirector de l'**Orfeó Català**, aprofitant el viatge que hi tenien previst per escoltar el Magnificat de Bach. A l'estació de París els esperava un altre gran músic, Joaquim Nin. Francesc Civil va estudiar el batxillerat a Étampes i Pithiviers, on també **exercia d'organista**. El 1913 va ingressar a la Schola Cantorum, tenint com a professors a mestres de gran nivell; **Achille Philip** (orgue), **Léon de Saint-Réquier** (harmonia), **Vincent d'Indy** (composició), **De la Croix** (piano) i **Amédée Gastoué** (cant gregorià), entre altres. No cal dir, que el pas per l'escolania de Montserrat, per la Schola Cantorum, i l'ambient del París artístic d'aquells anys, li deixaren **un pòsit musical i cultural transcendent**.

La relació de Francesc Civil amb el camp sardanístic ve de la seva estada a Figueres, entre 1917 i 1924, quan just acabats els estudis a la **Schola Cantorum de París**, s'hi traslladà per complir el **servei militar al castell de Sant Ferran**. A Figueres hi va escriure les seves tres primeres sardanes: *Si sapiguessis* (per a piano, 1918) i *Aurora* (d'amor) i *Davall de ta finestra* (per a cobla, 1919). Dos factors van tenir a veure amb aquest fet. Tenia 22 anys i va aterrar justament a la ciutat mare de la dansa i la cobla, Figueres. Comenta en els seus escrits, aquelles audicions de sardanes a la Rambla, on es quedava a escoltar la sonoritat d'aquelles cobles que no havia tingut ocasió de sentir ni conèixer abans. També hi va influir la providencial coneixença del compositor **Antoni Juncà**, llavors director de la Banda de Sant Quintí al castell de Sant Ferran, un dels compositors compromesos amb la sardana en aquella època. D'aquest **caliu empordanès** nasqueren aquestes primeres composicions i l'**admiració per la sardana** i la cobla, un interès que perduraria sempre més.

Acabat el servei militar, el 1924, escollí la ciutat de Girona per establir-se com a **músic del cinema mut** i obrir la seva pròpia acadèmia. La seva **preparació humanística i artística** ben aviat es van distingir d'entre el món musical gironí de l'època. Els seus articles a la premsa també el van ajudar a sobresortir.

Entrà d'organista de l'església de Sant Félix i de la Catedral, formà el **Trio Civil**, que es va erigir entre els millors d'aquells moments, anomenant-se **Trio Ràdio Girona** quan actuava a la ràdio. Malauradament aquests i molts altres projectes se'n van anar en orris amb l'esclat de la Guerra Civil. Amb els antecedents de l'assassinat dels seus tres germans, tem per la seva vida, i en prevenció, s'exilia a **Versalles** mentre dura el conflicte bèl·lic. Allà exerceix de professor i mestre de capella a l'**École Sainte-Geneviève** i realitza concerts i conferències sobre la cançó popular catalana a París.

El retorn es produeix el 1939. S'incorpora a les tasques docents i reprèn el projecte paralytat pels esdeveniments del 36 de creació d'una **escola de música oficial i de caràcter públic**. El seu caràcter i la seva constància fan que el projecte esdevingui realitat a partir de 1942, amb la creació de l'escola de música, avui **Conservatori de Música Isaac Albéniz** de la Diputació de Girona. Aquests anys de postguerra s'involucra fortament al món coral, fundant i dirigint la **Coral de la Secció Femenina** i la **Coral del GEiEG**, assolint premis i prestigi.

Escolania de Montserrat. Pare Guzman (1905-1906)

En aquests anys comença la tasca de recerca del passat musical gironí, convertint-se en l'**investigador musical de referència** a Girona i comarques. El seu llegat com a **crític musical**, juntament amb les publicacions de les recerques i **treballs musicològics**, són el compendi de la història musical gironina des de temps remots i, sens dubte, el més complet fins ara. Volem destacar el treball a l'**Arxiu Capítular de Girona**, sobretot dels segles XVII i XVIII i a la **recuperació de cançons populars** arreu de les comarques gironines, moltes d'elles posteriorment harmonitzades i instrumentades per ell mateix.

Però una de les tasques més importants per a ell, i que conreà des de molt jove, va ser la composició: **624 obres avalen el seu opus**, repartides en pràcticament tots els gèneres musicals: **música simfònica, música coral profana i religiosa, per a orgue, de cambra, música instrumental, cantates, oratoris, cançó**, etc. No ens podem oblidar de les **37 sardanes**, escrites per a tot tipus de formacions i combinacions possibles: per a cobla, per a cor, per a veu i cobla, per a piano, per piano a 4 mans, etc. En aquest camp **va obtenir diversos premis** i va escriure articles donant sempre suport, tant a la cobla com a la dansa, fets que demostren la seva **implicació i interès** per aquest camp.

Catedral de Girona (1968)

Sovint va ser cridat a participar en jurats de concursos sardanístics, com el celebrat a Sant Feliu de Guíxols l'any 1932 amb **Eduard Toldrà** i **Pau Casals**, així com va ser un habitual als de Lloret de Mar i Girona, respectivament, entre altres. Citem a continuació alguns dels articles dirigits al món sardanista escrits al diari *Los Sitios: Divagaciones sobre la sardana* (23-5-1971), *Col·loqui sardanístic* (11-2-1972), *Parlem de la sardana* (29-3-1974), *Divagacions sardanístiques* (28-6-1975), *Coses de cobla* (28-2-1976), *La sardana en les comarques gironines*, *Odissea d'unes sardanes* (31-1-1980) o l'entrevista que li fa el mateix diari el dia 13-2-1976 quan expressa que "*La sardana es un nudo. Un nudo y un ritmo viejos como el mismo mundo*". Podriem

seguir citant treballs i escrits anteriors, com els de la revista *Àncora* de Sant Feliu de Guíxols, sobre **Juli Garreta**, o el dedicat a la **Cobla Girona**, a *El Pirineo*, 26-7-1939.

Sobre la seva personalitat, en **Joan Domènec i Moner**, ens va dir: "*Quan el vaig conèixer, tot i l'edat, em vaig trobar amb una persona d'una gran bonhomia, d'una tendresa excepcional. Em va impressionar el seu caràcter angelical. Un àngel a la terra. Es feia estimar*". Volem acabar amb una frase que va escriure fa molts anys i que convida a una reflexió interessant: "*Em complau dir que l'última paraula sobre la cobla i la sardana encara no s'ha pronunciat*".

Jurat del concurs de sardanes a Lloret de Mar (1969)

D'esquerra a dreta: Antoni Ros Marbà, Domènec Moner, Joaquim Zamacois, Francesc Civil i Martínez Comín

EL MESTRE FRANCESC CIVIL

per Joan Domènech Moner

No és la primera vegada que escric unes ratlles en record del mestre **Francesc Civil i Castellví**. Poc després de la seva mort, a l'opuscle del XXIVè Aplec de la Sardana de Lloret del 5 de maig de 1991, ja vaig dedicar-li un escrit intentant divulgar la seva biografia i, indirectament, la de la seva família, i explicant, també, les meves impressions subjectives respecte de la seva persona i alguna anècdota complementària que ajudava a donar-ne el perfil més ajustat. La meva coneixença del músic arrenca de 1969 quan, sota l'entusiasme dels Amics de la Sardana de Lloret, que havien celebrat amb èxit, l'any 1968, el primer aplec, i amb l'impuls del meu oncle compositor **Domènec Moner i Basart**, es va crear el Concurs Musical "*Sardanes a Lloret*" que va durar fins a 1981 i va comptar amb un jurat de gran prestigi integrat pel director del Conservatori de Barcelona, **Joaquim Zamacois Soler**, que en fou president -substituït, a la seva mort (1976), pel mestre **Manuel Oltra**-, el mestre Civil, director del Conservatori de Girona, el director d'orquestrades simfòniques **Antoni Ros Marbà**, el compositor de sardanes **Fèlix Martínez Comín** i el meu mateix oncle. Abans, tenia una idea del mestre Civil només de referències. Era aquell músic

important pel qual passaven molts estudiants de piano, que vivia a Girona. Coneixia particularment un d'aquests deixebles, en **Josep Bernat Montero**, que, amb el temps, ha estat l'organista i director de la coral de la parròquia de Lloret. Bernat tenia un parell d'anys més que jo -havia nascut el 1941- i quan en va tenir quinze anava dos cops per setmana a Girona, a casa del mestre Civil, que llavors vivia en un tercer pis del carrer Argenteria, al capdavant de la Rambla. Hi va anar cinc anys. Parlem del període 1956-1961. A través de Josep Bernat, doncs, vaig descobrir l'existència d'aquell professor de música que **era molt valorat per tothom**, tant per les seves condicions de **gran músic** -en el sentit de compositor-, com per les de **bon pedagog**, com per les de persona d'una **cordialitat extrema** que, com em deia un dia, anys després, la seva filla Maria Elvira, "*no tenia un no per ningú*". He tornat a parlar ara del mestre Civil amb en Josep Bernat per veure si en treia alguna anècdota especial, a fi de no explicar sempre el mateix. Bernat recorda molt bé, per exemple, les vetllades de final de curs, quan el mestre Civil portava el seu alumnat al local del **Casino de Girona**, al carrer Albereda, un edifici noble que imposava i els resultava un marc que donava prestigi a la sessió musical. Feien un concert i cada alumne tocava una peça. Bernat té present que, fins i tot, Francesc Civil, a

Miquel Civil Boguñá

Can Castellví. Casa Pairal de la mare de Francesc Civil (1909)

Poc abans de marxar a París

Mare d'en Francesc Civil ? Nom?

A França (1913)

Poc abans de marxar a París (1908)

D'esquerra a dreta: Srs. Valls, Josep Baró Güell, Ramon Riera, els nens, Josep Maria Massana i Romualdo Massana, Francesc Civil, Sr. Massana, Sra. Capdevila, X, X, Josep Maria Figueras, Sra. i Sr. Alberto de Quintana, Josep Saló, Sra. Sobrequès, Sr. Sobrequès, Granero (músic major), Josep Serra, Sra. víuda Garreta, Enric Casals, X, Pau Casals, X, Sra. i Sr. Tharrats, X, Srta. Larrieu (pianista argentina), Fernando i Maria Rahola, Sr. Audovard (dentista), nena i Rafael Serra.

vegades, escrivia una obra nova per estrenar. Concretament Josep Bernat recorda haver-n'hi interpretat una, d'estrena, encara que no té present el nom. També recorda les seves classes, la rigorositat, l'interès perquè la interpretació sortís bé. -A vegades, per exemple, -diu Bernat-, et deia: Toca una Fuga de Bach. La tocaves, semblava que tot anava bé i, al final, et deia: toca el compàs 35, i llavors descobries alguna dificultat o alguna ensopagada. Però sempre ho remarcava tot amb un tracte exquisit.

Bernat segueix ponderant la bonhomia del mestre, fins al punt que, en una ocasió que, en una entitat lloretenca de teatre anomenada **Casal de l'Obrera** se celebrava una efemèride especial -crec que era un homenatge al capellà Mn. **Pere Torrent**, quan se li va atorgar la primera *Fulla de Llorer de la vila*-, van voler tornar a posar en escena l'obra Muset i Bernadeta de Folch i Torres, que havia musicat, al seu dia, de manera molt elemental, una monja del col·legi de la Immaculada i que s'havia estrenat en el sí d'una entitat predecessora, **La Talia lloretenca**, de la qual Mn. Torrent n'era l'ànima. En voler rememorar aquell fet passat i tornar a representar l'obra, Bernat va demanar al mestre Civil si li volia harmonitzar bé la part musical i aquest ho va fer sense posar-hi cap pega. Més encara. La va harmonitzar per a quatre veus, va convocar un grup d'amics músics a casa seva amb els quals va interpretar de dalt a baix la partitura, la va gravar i va donar la cinta a Josep Bernat perquè pogués passar-la, el dia de la representació, de manera que els cantants hi poguessin posar la veu al damunt, en directe. Així era el mestre Civil. Dubto que ningú el pugui descriure d'una altra manera.

Tal com he dit, el vaig tractar personalment en ocasió del **Concurs Musical de Lloret**. Jo, com a secretari dels "*Amics de la Sardana*" m'encarregava de portar-li les

partitures que enviaven els concursants, de recollir-les un cop les havia vist i ponderat, d'anar-lo a buscar a Girona el dia que s'havia de donar el veredict i portar-lo a Lloret, de tornar-lo a casa seva, de fer la mateixa operació el dia de l'aplec, quan s'estrenaven les sardanes premiades, a fi que hi fos present, etc. Això va generar un tracte continuat, cada vegada més sincer i cordial. Si **Francesc Civil era l'amabilitat en persona**, la seva esposa, la senyora **Maria Figueras Masó**, a qui havia conegut, si no ho tinc mal recollit, quan feia el servei militar al castell de Figueres, **era un altre àngel posat a la terra**. Quan anaves a casa seva t'oferia un licor de fruita fet per ella que era una delícia i formava part de tants i tants coneixements que, com a dona casolana, dominava. Tenia, a més, molta gràcia en comentar les coses, amb una certa murrieria. Estimava molt la família i t'explicava els progressos de les nétes, la **Mariona** i la **Maria Elvira**. Tots dos avis -el mestre i l'esposa- parlaven i reien a gust i es trobaven bé entre nosaltres. Semblava que els agraïts eren ells, en comptes dels qui devíem al mestre el favor de mirar sense cobrar res aquell munt de solfes. Només tenien una exigència, si el dia del veredict s'esqueia en diumenge: a les set de la tarda havien de ser a Girona per poder anar a tocar l'orgue de la capella de l'Hospital -ara sala d'actes de la Generalitat- a l'hora de la missa.

El matrimoni Civil el formaven dues persones d'una **gran tendresa, cristianes autèntiques**, i a casa seva -al carrer del Carme núm. 39- **es vivia una gran serenor, una veritable pau, sense enveges ni odis ni rancors**, tot i que el mestre podia haver-se manifestat com un home ressentit després que en l'esclat de la revolta de 1936 li matessin tres germans. La seva casa tenia un encís especial diluït enmig d'aquell munt de papers, solfes, llibres i material divers que omplia totes les prestatgeries. Amb el mestre Civil, quan venia el Nadal, ens felicitàvem les festes mútuament i recordo un any que la seva nadala constava d'un dibuix on es veia un piló de papers i llibres antics i les rates que fugien advertint que venia el mestre Civil. L'al·lusió no feia referència tant a casa seva, que també era un bon arxiu, sinó a tots aquells llocs empolsats i rònecs que Civil havia recorregut a la recerca de vells cançoners i solfes antigues. Per cert. Un any li vaig enviar la meva nadala, que era, com la majoria de les vegades, en forma de vers. Civil en va musicar una estrofa i aquesta va ser la seva felicitació que, al seu torn, em va enviar. No tota la seva feina es va fer entre papers i arxius. També havia fet treball de camp. Al poble de la meva dona, Beget, se'l recorda per haver-hi anat amb noies de la Secció Femenina, per recopilar de boca de la gent gran les cançons que estaven en perill de perdre's. Després de

salvar-les, Civil les estudiava i en buscava els orígens, les semblances i les particularitats. De la cançó begetina "Mariut" per exemple, en va fer un estudi interessant publicat a la **Revista de Girona**, on situava l'antecedent en un trobador francès del segle XIII anomenat **Adam de la Halle**. El fet que la meua dona fos d'aquell poblet de l'Alta Garrotxa també era motiu de conversa en els nostres encontres periòdics.

Civil era un home **culte i respectuós** amb altres artistes i gent de lletres. En aquells temps de la postguerra gairebé era un pecat tenir en compte la figura i l'obra de **Carles Rahola**, per exemple. Civil, el 1940, ja li va musicar la poesia "El Crist de la rosa" i es va cantar públicament sense que la censura identificués la peça. També va musicar la poesia de **Miquel de Palol** "Rural". Honorava, doncs, uns gironins que, fins fa ben poc, no han estat reivindicats com calia.

En el meu article de 1991 al que, abans, he fet referència, vaig fer una síntesi biogràfica del músic i, al final, deia textualment: "*Tinc entès que Francesc Civil ha deixat unes memòries escrites, almenys de la primera part de la seva vida. Penso que una biografia d'aquest excel·lent músic tan vinculat a les comarques gironines algú -de la mateixa família o de fora- l'hauria d'escriure a partir d'aquests materials i de la informació existent. La vida de Francesc Civil Castellví és prou llarga -va*

morir als 95 anys- i interessant perquè en quedi constància a tall d'exemple i perquè sigui coneguda per tots els gironins que estimen la música i l'art."

El que jo demanava es va començar a fer realitat amb la biografia senzilla que va publicar el capellà **Mn. Josep M. Cervera i Berta** l'any 1992. I ha fet l'eclosió més brillant ara finalment, quan **Lluís Brugués i Albina Varés** han descrit no solament la vida i l'obra de Francesc Civil sinó també la del seu germà Joseph amb el llibre que porta per nom *Quan la música esdevé passió* (Diputació de Girona, 2016).

Però en el cas d'un músic l'obra cal escoltar-la, fruit-la, adonar-se que **arriba al fons de l'ànima**. I també és necessari que això no sigui factible només de tant en tant, en un concert o en una audició de carrer, sinó que hi hagi la possibilitat, quan hom senti la voluntat i el goig de paladejar-la, de tenir-la a l'abast. Afortunadament, això, mercès als avenços del món modern, avui resulta fàcil i els enregistraments discogràfics ens ho permeten. Celebro aquest CD que la destacada **cobla Ciutat de Girona** acaba de gravar amb **10 sardanes del mestre Civil** que, pel títol, ja posen de manifest la seva ànima d'artista que valora i estima la natura i que també trasllada aquest amor als seus, amb dedicatòries prou explícites. Jo no puc parlar de la qualitat musical de cada peça perquè les solfes no són

el meu fort. Però coneixent la vàlua del compositor, que els qui entenen han subratllat sempre, estic convençut que **gaudirem molt escoltant tot el repertori**. Sospito que **no seran sardanes de les que fan saltar i suar i agraden als que es pensen que una audició és una prova física**. Seran, segur, **sardanes que arribaran a l'esperit i, com a mínim, ens comunicaran aquell tarannà del seu autor que l'ha fet inoblidable: la bonesa de cor, la tendresa, l'amor, la recerca d'allò que és més sublim**.

FRANCESC CIVIL CASTELLVÍ - PÒRTIC

per Josep Maria Serracant | *President de Músics per la Cobla*

(continuació del text que trobareu a la part exterior d'aquest llibret)

Com a exemple de les sardanes que compongué el mestre per a altres formacions instrumentals fora de la cobla: per a orquestra l'**Scherzo Empordanès**; per a trio (violí, violoncel i piano) un dels moviments del Trio en La; també un dels moviments del **Quartet en Re Major**; **cinc sardanes per a cor mixt i cobla**; i les ja esmentades per a piano.

Vist el projecte des de la meua faceta de la producció musical voldria fer notar que **l'esforç realitzat per**

reinterpretar les solfes ha estat molt important i permetrà apropar aquestes **bones sardanes** al món que gaudeix de la música. Hi trobaran una música que busca la bellesa dins d'un **llenguatge generalment complex i aparentment espès**. El treball compositiu és dens, amb força contrapunt, imitacions i un discurs molt modulad que **necessita múltiples audicions** per tal d'esprémer-ne tota la substància, tota la riquesa.

La instrumentació és reeixida i el paper protagonista és molt repartit entre els instruments. Tot plegat **situa aquestes sardanes en una elit** dins de les que s'han escrit al llarg de la història. El treball de la **cobla Ciutat de Girona** i del seu director, **Jesús Ventura**, han estat determinants per obtenir els resultats que teniu davant vostre en escoltar el CD. Ha estat un plaer poder col·laborar en aquest enregistrament.

Tant a les deu sardanes per a cobla com a les tres per a piano, hi trobareu uns temes que són de casa; alguns tenen, àdhuc, regust de temes populars. Les sardanes per a piano incloses, *Les Fires de la Santa Creu*, *La nit de Sant Joan* i *El castell de Montagut* (aquesta darrera per a piano a quatre mans), han estat interpretades excel·lentment pels pianistes **Miquel Villalba** i **Neus Guiu**, incorporats al projecte gràcies a l'editorial FICTA, que són els que treballen pel futur enregistrament de tota l'obra per a piano de Civil i són absoluts coneixedors dels requisits artístics necessaris per a l'execució d'aquestes obres.

Francesc Civil
al pati de la rectoria
de *St. Gilles - Étampes*
(1916)

Duo Ficta

Format pels pianistes **Neus Guiu** i **Miquel Villalba**, el Duo Ficta neix a redós de l'Editorial de Música que porta el mateix nom. Els seus membres s'han format amb prestigiosos professors i en destacats centres musicals d'arreu d'Europa, des de l'Escolania de Montserrat fins el **Royal College of Music** de Londres o París. Amb una sòlida carrera professional individual com a solistes i músics de cambra, com a components del Duo ja han debutat a Londres amb **gran èxit**. Coneixedors de l'ampli repertori per a quatre mans, donen prioritat als autors menys coneguts i interpretats.

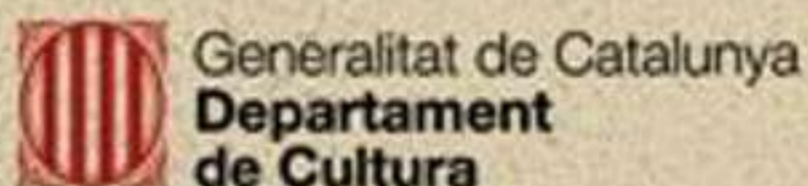
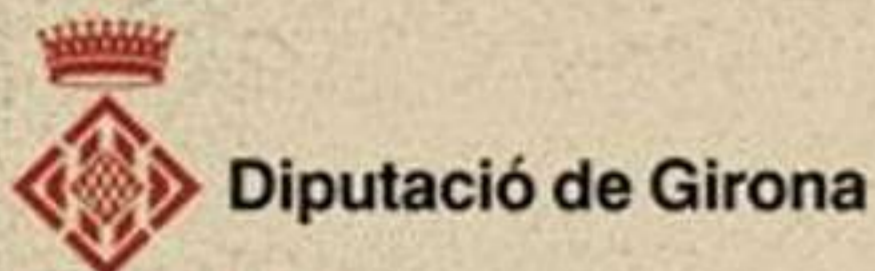
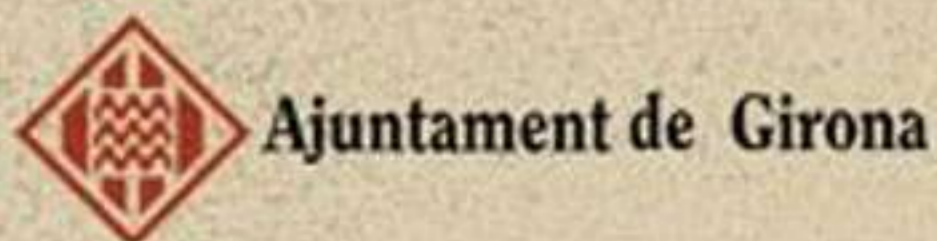
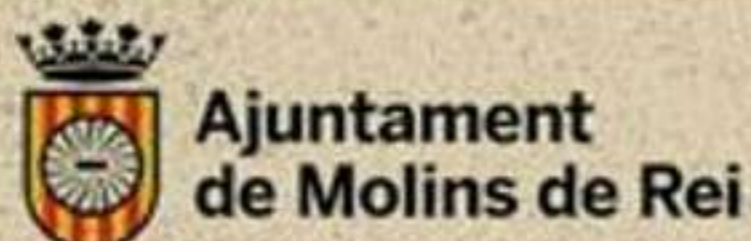

NEUS GUIU
Fotografia de
Paul Stott

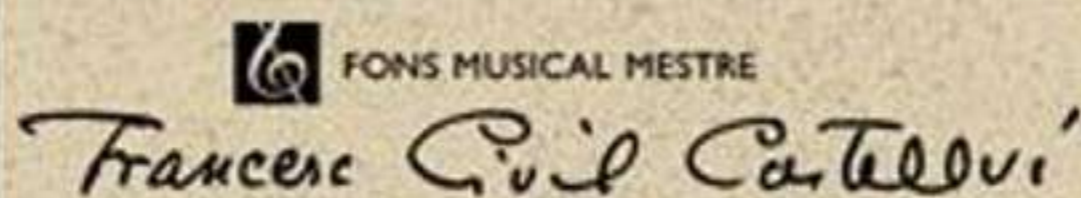

MIQUEL VILLALBA
Fotografia de
Luis Montesdeoca

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

Aquest disc ha estat enregistrat entre els mesos de juliol i d'agost del 2016 a l'Estudi de Gravació 44.1 d'Aiguaviva .

Tècnic de so: Toni París

Productor musical: Josep Maria Serracant

Disseny gràfic col·lecció: Francesc Sala
Dipòsit legal B 19593-2016

Les obres d'aquest CD estan publicades per FICTA edicions i produccions, s.l. i accessibles a www.ficta.cat.

Cobla Ciutat de Girona

Flabiol Óscar Sánchez Tibles David Plans i Felip Morales Tenores Josep Coll i Jordi Pujol Trompetes Joan Remacha i David Hidalgo Trombó Francesc Sala Fiscorns Salvador Salla i Joaquim Burjachs Contrabaix Alberto Rodríguez Direcció Jesús Ventura

FRANCESC CIVIL CASTELLVÍ - PÒRTIC

per Josep Maria Serracant Clermont | *President de Músics per la Cobla*

Esdevingut gironí després de la seva naixença a Molins de Rei, el mestre Civil deixà una petjada molt important en el patrimoni musical català, després d'una **llarga i fecunda vida artística**. En commemorar el centenari de la seva mort, la **Cobla Ciutat de Girona** entoma el repte de fer que l'obra del mestre, en la seva vessant de la cobla i les sardanes, sigui l'objecte del seu **quart projecte** dins la col·lecció "Fonoteca de Cobla".

Com en tots els projectes d'aquesta col·lecció, la implicació de la cobla i del seu director, **Jesús Ventura**, ha estat fonamental. S'ha dut a terme un acurat estudi del conjunt de l'obra coblística del mestre Civil; així, es féu una **cerca dels originals**, les fonts dels quals assegurava bàsicament l'arxiu familiar i FICTA,

l'editorial que tenia els drets d'edició. Després de verificar la catalogació, es procedí a l'edició digital de les partitures, una **edició difícil** ateses les característiques de l'escriptura del mestre.

Feta la corresponent tria a partir de les obres novament editades, es decidí que serien enregistrades **deu sardanes per a cobla** i que el CD es completaria amb una selecció de **tres sardanes per a piano**.

(el text continua a dintre del llibret)

AUDICIÓ D'OBRES

DEL MESTRE

FRANCESC CIVIL

DE

Sants Sagrera

VIOLONCEL·LISTA

Josefina Planas de Tarruella

PIANISTA

Pura Gómez de Ribó

SOPRANO

Dia 13 de febrer de 1955,

a un quart de set de la tarda

ESTUDI DE JOSEFINA PLANAS DE TARRUELLA

(carrer Francolí, 15, pral., Barcelona)

INVITACIÓ

Jueves, 13 de febrero de 1975

Actividad musical

FALLO DE UN CONCURSO MUSICAL CONVOCADO EN GERONA : : : : : :

El primer premio concedido al maestro Civil Castellví :

Gerona, 24. — Se ha hecho público el fallo del Jurado calificador del concurso de música convocado con motivo del CL aniversario de los Sitios de Gerona.

Se concedió un premio de 5.000 pesetas a la obra "Les mosques de Sant Narcís", del maestro Civil Castellví; tres premios de 3.000 pesetas a "A la immortal Gerona", de Federico Muset; "Gerunda Flet", de Rafael Tapicela, y a "El gran dia de Gerona", de Francisco Civil.

También se premió con 3.000 pesetas la sardana del maestro Civil "El bastió de Santa Clara" y con 2.000 pesetas la de José Gravalosa, "Evocacions gironinas". — Cifra.

«La música no es para decir lo que es. Sino para sentir lo que es...».

Francisco Civil Castellví

PROFESOR DE MÚSICA

CON TÍTULOS DE LA SCHOLA CANTORUM DE PARÍS

ORGANISTA DE LA CATEDRAL DE GERONA.

CLASES DE SOLFEO, ARMONÍA, PIANO Y PREPARACIÓN A DIVERSOS EXÁMENES

LOS MARTES Y VIERNES

PARA INSCRIPCIONES Y DETALLES,

SE SUPLICA DIRIGIRSE A

D. JUAN DOMINGO

MARINA, 13

CASSÀ DE LA SELVA

ARRIBA ESPAÑA.

AGOSTO DE 1939. AÑO DE LA VICTORIA.

EL ULTIMO PREMIO

Ha sido no hace muchos días. Un premio importante. De verdad creemos que para una labor importante...

—Mire. Estas son las obras premiadas.

—¿Contento?

—Contento es poco. Y no por el premio en sí, que ya sería para estarlo, sino por lo que el premio supone de reconocimiento a la calidad musical de Gerona. Casi todas

LOS SITIOS

Página 5

GERONA EN SUS GENTES

«La sardana es un nudo. Un nudo y un ritmo viejos como el mismo mundo»

«Me da la impresión de que estamos haciendo todo lo posible porque se pierda la cultura musical...»

Don Francisco Civil Castellví cree que la música está en el corazón... y el trabajo

Maestro, ¿le parece bien que iniciemos la charla al compás del dos por cuatro?

El maestro Civil ríe abiertamente. Hemos ido a su casa. En el mismo corazón de la ciudad.

—Cuenta...

—Casi todas las tardes salíamos a paseo. Nos llevábamos hojas de papel y las pautábamos. Luego, conforme paseábamos, íbamos colocando algunas notas en el pa-

cillo cultivo de la amistad.

—Y también la técnica de composición de estas obras premiadas es gerundense...

—¿En qué sentido?

—En el sentido de que yo he es-

contramos unos «Ecos musicales

de los años mil en Gerona». Y nos muestra una de sus últimas obras. Una transcripción de un «Magníficat» a cuatro voces de Joan Pu-

salgues. Editado en Barcelona.

—Es una pregunta delicada de

contestar. La vibración de un coro, o al menos, lo que yo entiendo por vibración de un coro, depende fundamentalmente de la obra que se vaya a interpretar. El piano o

Sardanes per a cobla

- 01 Aurora (1919) 5'33"
 02 Cabòries de la Mariona (1924) 3'58"
 03 S'Agaró, bell redós (1930) 4'26"
 04 L'Andreueta i l'Elvireta (1930) 4'45"
 05 Nit de festa (1931) 4'24"
 06 A una flor (1940) 4'48"
 07 La Mare de Déu del Mont (1940) 5'13"
 08 Mediterrània (1954) 4'39"
 09 Noces d'or (1970) 4'40"
 10 Xamós mes d'abril (1981) 4'46"

Sardanes per a piano

- 11 La nit de Sant Joan (1938) 3'49"

Intèrpret: Miquel Villalba

- 12 Festa de Santa Creu, a Figueres (1938) 4'26"

Intèrpret: Miquel Villalba

- 13 El Castell de Montagut (1940) 3'45"

Intèrprets: Duo Ficta

COMPOSITORS GIRONINS

Volum IV

Francesc Civil Castellví

Molins de Rei - Girona
1895 - 1990

Cobla Ciutat de Girona

